

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1391227/9

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב שלמה שפירא

המבקש: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד יעקב טייב)

נגד

המשיבה: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד ניסים שלם)

הנדון: אי-הרשאת ערעור המבוקש בידיים שאינן נקיות – בעוד המבקש מפר החלטות שיפוטיות ומבקש לערער על מניעת סעדים שבאותו עניין עד שיחדל מכך

החלטה

לפניי בקשת רשות ערעור שעניינה בהחלטת בית הדין קמא דלהלן:

עיון בבקשת האב מלמד כי הוא עשה דין לעצמו ולא קיים את זמני השהות כפי שנפסקו על ידינו. ככל שיודיע האב על הסכמתו לקיים את זמני השהות במתכונת שנפסקה יהא מקום לבקשתו.

לתיק נסרקה חוות דעת מגורם שלא מונה על ידינו. חוות דעת זו לא תידון.

המבקש מלין על תוצאותיו של העדר הדיון בבקשתו המדוברת, בבית דין קמא, שהן, לטענתו, יצירת נתק בינו לבין ילדיו, אלא שאין הוא מעלה טענה הלכתית, משפטית או עובדתית נגד האמור בהחלטה ובעיקר אין הוא מבאר מדוע לא יחדל מ'לעשות דין לעצמו' – כהגדרת בית דין קמא – ומדוע סבור הוא כי על בית הדין קמא או על בית דינו לדון בבקשותיו למרות עשייתו את הדין לעצמו ובעודו ממשיך לעשות כך.

כללו של דבר הוא שקשה לראות את הבקשה שלפנינו כמציפה צורך דחוף המצדיק, כדי למנוע נתק של ילדים מאחד מהוריהם, לדון בה במסגרת ערעור, אף שמדובר בהחלטת ביניים, שכן יכול המבקש 'לפתור את הבעיה הדחופה' באמצעות הודעתו על נכונות לפעול בהתאם להוראותיו של בית הדין קמא ולחדול מעשיית דין לעצמו.

מעבר להעדר הדחיפות קשה גם להצדיק את מתן הרשות לערער למי שעושה דין לעצמו ואינו מקיים את הוראות בית הדין, ובעניין המצוי בזיקה ישירה לעניינה של בקשת רשות הערעור – מקל-זחומר. תנאי-סף לפנייה לערכאות משפטיות בכלל ולערכאת ערעור בפרט הוא ההגעה ב'ידיים נקיות' ובתום-לב, תוך נכונות לקבל בהכנעה את ההכרעה המשפטית. מי שעושה דין לעצמו ומפר החלטות אינו נוהג כך, התנהגותו אומרת הלכה למעשה "מבקש אני את פסיקתן של הערכאות ככל שתהיה פסיקתן תואמת את רצוני, אך לא אקבל את הפסיקה אם לא תהיה תואמת לרצוני" – גישה זו פסולה היא, פתיחת שערי בית הדין בפני מי שמחזיק בה מצומצמת היא ככלל, ובכל הנוגע לאותו עניין עצמו יש לנעול בפניו את השער כליל, שכן לא יעלה על הדעת מתן סעד שמשמעותו היא עידוד וסיוע ישיר לגישה זו עצמה ולהפרת ההחלטות השיפוטיות המחייבות.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

למען הסר ספק: ככל שסבור המבקש כי משמעות דברי בית דין קמא כי כתנאי לבחינת בקשותיו עליו להודיע "על הסכמתו לקיים את זמני השהות במתכונת שנפסקה" היא כי עליו לוותר על הזכות לערער על שנפסק בעניין זמני השהות או להגיש בקשות לעיון מחודש בהן וכו' – יובהר כי אין ספק שלא לכך הכוונה:

חזקה על בית דין קמא שאין הוא מבקש למנוע מאדם את זכויותיו החוקיות.

כוונת הדברים היא לקיום החלטותיו כל עוד הן תקפות ומחייבות חוקית והלכתית. המבקש, לפי האמור בהחלטה, מפר את החלטות ועושה דין לעצמו, אף שכל עוד לא התקבל ערעור עליהן ולא ניתן בעניינן צו עיכוב ביצוע – מחייבות הן. ובכל הנוגע לכך אין ספק כי צודק בית דין קמא בדרישתו כי יגיש את בקשותיו בידיים נקיות, היינו: יתחייב לחדול מדרכו זו ולפנות אל דרך המלך של קיום החלטות שיפוטיות מחייבות, אף אם הללו אינן נראות בעיניו, תוך שהוא שומר על זכותו לערער על החלטות כאלה שיש בעניינן זכות ערעור או לבקש את הרשות לערער על החלטות אחרות, להגיש לבית דין קמא בקשות מתאימות וכו', אך מציית להחלטות כל עוד לא התקבלו ערעוריו ובקשותיו שעניינן סטייה מאותן החלטות.

סוף דבר, בקשת רשות ערעור זו נדחית על הסף.

החלטה זו מותרת בפרסום בהשמטת פרטיהם המזהים של הצדדים.

ניתן ביום י' בתמוז התשפ"ג (29.6.2023).

הרב שלמה שפירא

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה